

ELK

ERIK **LODEWIJK** **KHAN**

Joost Berends

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

I went to the crossroad, fell down on my knees

I went to the crossroad, fell down on my knees

*Asked the Lord above, 'Have mercy, now, save
poor Bob if you please'*

Cross Road Blues, Robert Johnson

E

L

K

ERIK

1.

Oké. Niet verlangen. Niet nadenken. Niet wegdromen. Niets daarvan. Hij zou het proberen.

‘Erik... met proberen ben je niets,’ zei Frederik. ‘Allemaal goede voornemens waar je een weg van hier tot Kathmandu mee kan plaveien.’ Die stad koos Frederik niet toevallig, het was de plek waar zijn goeroe audiëntie hield. Frederik was mental coach en in Kathmandu had hij geleerd om vooral niet te proberen. Gewoon doen.

Erik zat voor hem in een soort lotushouding. Hij had nu al een aantal sessies achter de rug, maar was nog steeds niet voorbij het ‘ik probeer het toch!’-stadium. Hij was een succesvolle bijna-veertiger die het gewoon was om altijd zijn zin te doen en vooral te krijgen. En het was hem altijd goed gelukt. Tot hij een paar maand geleden tegen de muur knalde die hij zelf zorgvuldig had laten neerzetten. Erik was architect. Niet van het type dat maar net kan rondkomen, hij behoorde tot de bevoorrechte categorie met heel wat klanten op de wachtlijst. Zijn elektrische sportwagen bewees hoe goed hij bezig was.

Vandaag was hij met de fiets, ook elektrisch. Fietsen was goed om het hoofd vrij te maken, zei zijn coach. Het klonk logisch, al was de tocht hiernaartoe vooral goed om hem onder hoogspanning te zetten. Je mocht blij zijn als je onderweg niet gepakt werd door een automobilist die geen oog had voor zichzelf zoekende fietsers. Erik was opgefokt aangekomen, nog snel wat berichten beantwoordend die echt niet konden wachten.

Zijn volle hoofd was niet klaar voor de pauzeknop van zijn coach. Hij probeerde. Maar niet genoeg. Hij sloot zijn ogen en dacht aan Kathmandu. Hij was er nog nooit van zijn leven geweest, maar de stad sprak tot de verbeelding door de woorden

van zijn coach. Het was een mooie naam die rust uitstraalde. Hij stelde zich ingetogen monniken voor die in lange gewaden door de exotische straten dwaalden. Overal groen met daarin kleine aapjes die voor wat vrolijke afwisseling zorgden. Je kon op de grond gaan zitten om te mediteren of bij een kraampje aanschuiven om de zuiverende thee te drinken waar je darmen onmiddellijk op reageerden. En alles waar Erik van hield, was er ver weg. Geen alcohol of andere verdovende middelen, hier moest je jezelf verdoven. Er waren veel koeien, dacht hij, die lagen overal met hun volle gewicht op en in de weg, want ze waren hier vast ook heilig. En veilig, want iedereen was er vegetariër, dus ook als beest kon je op je gemak zijn. Kathmandu leek Erik een aangename plek om te verblijven...

‘Erik... ERIK!’

In de verte hoorde hij zijn naam. Het was de stem van coach Frederik.

‘Erik, je kan hier niet in slaap vallen,’ zei Frederik toen hij zijn ogen opende. ‘Natuurlijk moet je tot rust komen, maar wees je wel bewust van wat je aan het doen bent. Meditatie is een kwestie van discipline, als je wil slapen, kun je beter in je bed blijven liggen.’

Erik hield er niet van als iemand hem de les spelde. Al kon hij er weinig tegen inbrengen. In slaap vallen was het laatste wat je wilde bij je mental coach, die honderdvijftig euro per uur aanrekende.

Het bewees vooral hoezeer Erik niet goed bezig was. Hij had vannacht weer nauwelijks geslapen, veel te veel gedronken en de rest. Hoelang kon hij zichzelf nog wijsmaken dat hij alles onder controle had?

‘Erik, als je liever gewoon wat praat, kan ook. Wat je hier vertelt, blijft onder ons. Je lijkt me erg gespannen.’

Meditatie helpt je volledig tot rust te komen, maar om te kunnen mediteren, moet je wel rustig zijn.’

Zei hij het nu echt?

‘Dus ik kom hier om rustig te worden, maar ik moet het al zijn voor ik binnenkom?’ Hij zei het agressiever dan bedoeld. Duidelijk geïrriteerd door de coach, die hem op zijn plaats had gezet.

‘Erik, je weet wel wat ik bedoel. Je moet hiervoor openstaan.’

‘Als ik er niet voor openstond, was ik hier niet. Man, je weet niet wat ik ervoor overheb om naar je gemijmer over Kathmandu te luisteren. Ik laat mijn klanten wachten, zit tot over mijn oren in het werk... maar ik moet rustig zijn als ik hier binnenkom?’ Hij had er nu echt helemaal genoeg van en stond op. ‘We gaan hiermee stoppen. Hoeveel ben ik je schuldig?’

‘Erik, alsjeblieft. Voor vandaag laten we het hierbij. Kom terug als je je wat beter voelt.’

‘Ik wil niet meer terugkomen! Ik word gek van je rustgevende sessies, Frederik! Stuur me de rekening maar!’ Hij stond recht, pakte zijn jas en schoenen, vuurde nog een van zijn meest vernietigende blikken af op de verbaasde coach en verliet toen met veel kabaal de praktijk.

Buiten gekomen, haalde hij een sigaret tevoorschijn, ja ook daar moest hij nog komaf mee maken. Maar niet vandaag. Hij stak de Marlboro op, nam een paar trekken, trapte hem uit op de grond, pakte zijn elektrische fiets en reed weg zonder om te kijken. Achter hem moest een auto voluit op de rem gaan staan.

2.

Erik was succesvol. Altijd geweest. Alles ging vanzelf bij hem. Hij was in de wieg gelegd voor een leven op de linkerrijstrook. Sportief, artistiek, zakelijk, zelfs in relaties ging alles vanzelf. Maar hij was daar allesbehalve dankbaar voor. Het voelde eerder alsof hij daar erg hard voor moest werken. En alle anderen die het minder goed hadden, moesten maar wat beter hun best doen. Zo zat het leven in elkaar en zo zat hij in elkaar: *'The best versus the rest.'* En in zijn leven had hij nog maar heel weinig kans gekregen om ook eens kennis te maken met de rest. Het leek hem zonde van zijn tijd om zich te verdiepen in de leefwereld van iemand die minder succesvol was. Wat kon je daarvan leren, behalve wat 'mislukken' betekent? Het was zelfs niet slecht bedoeld van hem, eerder een koele redenering van iemand die zijn eerste tegenslag nog moest incasseren.

Terwijl hij de weg afvloog op zijn speedmachine, besepte hij dat hij geen helm droeg, vergeten uit zijn fietstas te halen door de toestand bij zijn coach. Het gaf hem een kick, de cocktail van snelheid en gevaar lieten hem voelen dat hij leefde. Hoe dicht de dood in de buurt kwam, hoe sterker je levenswil, was zijn filosofie. Wat zou Frederik daarvan vinden, zoveel wijsheid? Frederik bleef ver weg van de dood en donkere gedachten, hij zocht de veiligheid van de middenstrook. Erik niet, die liet zich gaan, desnoods met de ogen dicht, de grens opzoekend en er regelmatig overgaan. Het was een berekend risico om je scherp te houden, vond hij. Nu je ogen dichtdoen was de ultieme test om te zien hoe ver hij het elastiek durfde rekken. Als een blinde straaljagerpiloot, die enkel navigeert op het dashboard in zijn hoofd. De wind, de zwaartekracht, de wilskracht, de wildernis. *'I am a warrior!'* Wat hield hij toch van die makkelijk meezingbare

mainstream melodietjes die zijn gedachten op nul zetten. En verder enkel de wind en alles wat wegwaaide.

Plots was het kruispunt daar, veel vlugger dan gedacht. Erik was te diep in gedachten verzonken. Moest van ver komen. Toen hij de kleine auto zag die van rechts kwam, had hij nog maar een meter of twee om alles dicht te gooien. Zijn remmen waren niet supersonisch genoeg om dit tot een goed einde te brengen.

Hij schoof, hij gleed, hij zag de witte motorkap nu vlak voor zich, zijn wiel raakte de auto, zijn lichaam werd over het stuur gekatapulteerd, hij vloog en belandde op het asfalt. Toen was er niks meer.

3.

‘Erik... Erik... Erik!’ Het was niet de stem uit Kathmandu die hij hoorde. Deze kwam van dichterbij, maar Erik kon hem niet meteen thuisbrengen. Toen hij voorzichtig een oog opendeed, herkende hij zijn broer. Twee jaar ouder en véél minder succesvol. Daarom had hij de stem niet meteen kunnen plaatsen. Hij zag zijn broer bijna nooit. Maar nu stond hij aan zijn bed. Het moest wel ernstig zijn. Het drong weer tot hem door wat er gebeurd was. Het ongeluk, zijn fiets, de helm die hij niet droeg. Maar hij was niet dood. Hij probeerde iets te bewegen, maar het ging niet. Het leek alsof hij in een blok beton zat.

‘Erik, hoor je mij? Ik ben het, je broer, Max.’

Ja natuurlijk was het Max – wie zou het anders zijn? Dege-lijke Max.

Hun ouders waren fan van korte namen. Erik was eigenlijk al een uitzonderlijk lange naam voor hun doen. Maar Erik was dan ook een uitzondering op elke regel van zijn ouders. ‘Gewoon’ was voor hen al gek genoeg. Erik was van jongs af aan anders geweest dan iedereen die bij hen over de vloer kwam. Hij wilde altijd opvallen en steeds de beste zijn. Spelletjes speelde je niet voor het plezier, maar om de anderen te laten zien dat je slimmer was. ‘Mens-erger-je-niet’ weigerde hij te spelen want hij ergerde zich vanaf seconde één. Erger dan zijn ergernis vonden zijn streng religieuze ouders zijn egoïsme. In een tijd waarin de kerk altijd in het midden werd gehouden en alles gebeurde volgens het boekje van de Heer, was aan jezelf denken de grootste zonde die je je kon inbeelden. Enkel ‘met jezelf spelen’ was wellicht nog erger, maar zoiets kende Erik op die leeftijd nog niet.

‘Erik, zeg iets. Je ligt hier al twee dagen buiten bewustzijn...’

Max leek oprecht bezorgd, wat verrassend was, want Erik had tegenover hem nooit enige affectie getoond. Max was een grijze muis. Een brave ambtenaar, die elk regeltje volgde. Zijn naam was het meest extravagante aan hem. Hij was in alles het tegenovergestelde van zijn jongere broer. Max had vier kinderen, was al jaren flink getrouwd met Mieke, een brave boekhoudster die maar twee dagen per week werkte om ook voor de kinderen te kunnen zorgen. Erik was zelfs niet op hun trouwfeest geweest. Hij had een uitvlucht verzonnen, terwijl hij gewoon met een zware kater in bed lag na twee dagen feest. En nu zat Max hier. Hoe barmhartig kon je zijn? ‘De andere wang toekeren’ heette dat. Misschien moest hij zijn broer nog maar een mep geven om hem voorgoed uit zijn leven te wissen. Want Erik had geen familie nodig, Erik was God de Vader, zijn Zoon en de Heilige Geest. Maar hij kon zijn armen niet bewegen, hij leek wel gekruisigd.

‘Max...’, hij was nauwelijks verstaanbaar, ‘... leuk dat je langskomt... maar het bezoeken is allang voorbij.’ Het kwam eruit in horten en stoten maar het kwam er wel uit.

‘Erik, als je denkt dat ik hier voor mijn plezier zit, vergis je je. De dokters hadden ons gebeld, de familie, je weet wel, je broers en zussen. Ik heb me opgeofferd om namens iedereen te komen. De artsen vreesden voor je leven, je hebt een zwaar ongeluk gehad. Je schedel is geen valhelm. Er zit een barst in. Je hebt 23 breuken in je lichaam. Hoe jij als ongelovig mens nog leeft, mag een wonder heten. Misschien geeft de Heer je nog een kans.’

‘Hoelang ben ik hier al?’ Vroeg Erik.

‘Je hebt twee dagen in coma gelegen. Je bent geopereerd en moet minstens drie maanden hier blijven. De kans dat je hier ongeschonden uitkomt, is eerder klein. Maar Gods wegen zijn ondoorgroendelijk, hij heeft je één keer gespaard, wie weet welke verrassingen hij nog voor je in petto heeft als je hem met respect behandelt.’

‘Max, ik heb respect voor ieder levend wezen... maar voor een dode God blijft voor mij wat moeilijk.’ Hoe zwakjes het er ook uitkwam, het was duidelijk dat de cynische woorden van zijn jongere broer als een mes door Max religieuze ziel sneden. ‘Ik laat je nu alleen met je zonden, Erik. Je zal voldoende tijd krijgen om na te denken en, wie weet, tot inkeer te komen over je leven tot nu toe. Het is nooit te laat om een ander pad in te slaan. Zelfs op je snelle fiets kan je de juiste weg volgen. Het ga je goed.’

Max stond recht, keek zijn broer nog eens ernstig aan en ging toen weg.

Erik bleef alleen achter met zijn gedachten.

Hij vroeg zich af wie hem nog zou komen bezoeken. Hij was alleen. Hij had, in tegenstelling tot zijn broer, geen trouwe echtgenote en vier lieve kinderen. Hij had niemand. Ja, zijn partners waar hij altijd op liep te schelden, zijn tennisvrienden, zijn studententijd vrienden, partyvrienden, zijn architectuurvrienden, golfvrienden. Maar gewone vrienden, zonder bijvoegsel of bijbedoelingen, die had hij niet meer. Want je kan moeilijk alleen op de top van de wereld staan als je met anderen rekening moet houden. Hij was op het punt gekomen waarop hij boete zou moeten doen voor zijn keuzes. Gelukkig bespaarde de verdoving hem nog even de pijn van de eenzaamheid.

4.

‘Meneer Streefland, u hebt erg veel geluk gehad.’

‘Zeg maar Erik, dokter... ik uhm... hou niet zo van mijn familienaam.’

De dokter lachte, ‘een patiënt die door het oog van de naald is gekropen, maakt zich meestal niet druk over zijn achternaam. Wat bezielde u om aan zo’n snelheid, zonder helm over de weg te razen? Het lijkt wel of u er een einde aan wilde maken...’

‘Dokter, zo uit het leven vliegen, daar teken je toch voor... maar wees gerust, ik had geen doodswens. Wilde even alles achter me laten. Dat is wel gelukt... Wat is de balans?’

‘Wel, zoals uw broer al verteld zal hebben, hebt u 23 breuken, uw hele lichaam ligt zo’n beetje uit elkaar. U wordt met pinnen, staven, spalken en gips bij elkaar gehouden. Uw hersenpan is flink beschadigd en zit in het verband zodat we er makkelijk bij kunnen. Ik zou het niet moeten zeggen, maar dit soort gevallen maakt mij wel eens moedeloos. Wat doen we onszelf toch allemaal aan? Als u er maar even bij stil had gestaan hoeveel tijd het vraagt om al die brokken weer te lijmen, had u misschien wel een helmpje opgezet.’

Erik was zowaar een beetje aangedaan door de woorden van zijn arts. Dit was een man waar hij wel respect voor kon opbrengen, hij had iets bereikt in zijn leven, anders zou hij niet aan Erik zijn lichaam mogen komen. Maar hij had zonet laten zien niet alleen een mensenredder te zijn, maar ook gewoon een mens. Welke arts zou zo’n inkijk geven onder zijn eigen hersenpan?

Het had Erik meer geraakt dan hij zou toegeven en hij verzette zich niet tegen het weeë gevoel dat onder zijn verband kroop.

Dit was niet de uitwerking van zijn narcose, maar de bewustwording over zijn leven tot dan toe. Zijn eigen nietigheid drong

voor het eerst tot hem door. En daar mocht hij de dokter dankbaar voor zijn. Als je op de schouders van een reus staat en tot het besef komt dat de reus ook wel eens zijn schouders laat zakken, is het tijd om niet alles meer vanzelfsprekend te vinden. Wat tot gisteren heel gewoon was, zou vanaf vandaag niet meer zo zijn. Zijn revalidatie moest hem weer op de been krijgen en op weg naar een leven waarvan hij tot gisteren gegruwd zou hebben. Erik was aangedaan, hij lag plots te snotteren als een kleine jongen. 'Bedankt dokter, u hebt mij zonet de ogen geopend, en dat was nadat ik uit mijn coma was ontwaakt.'

De dokter boog zich naar hem toe, 'bedank mij maar niet, als straks de revalidatie begint, zult u wensen dat ik u lekker had laten slapen. Veel sterkte.'

5.

Het was voor het eerst in zijn drukke leven dat hij niks omhanden had. Alles zat in het blok beton, zijn hoofd mocht gaan waar het wilde. Misschien moest hij toch wat verdovende middelen zien te versieren om zijn gedachten af en toe op vakantie te kunnen sturen de komende maanden. Of hij zou leren mondschilderen en mooie stillevens tevoorschijn toveren op een canvas boven zijn hoofd. Eriks ambitie kende geen grenzen. Sinds hij op achttienjarige leeftijd het beknellende nest verliet om te gaan studeren, was hij bezig geweest, hij wilde iedereen thuis zijn gelijk bewijzen. Er was de weg van God en de weg van Erik, zei zijn vader wel eens berispelend. Want het geloof was bij Erik thuis het belangrijkste wat er bestond. Niets erger dan een vader die openlijk verkondigde heel erg in God te geloven maar niet in jou. En hoe meer zijn vader hem afwees, hoe meer Erik zich verzette, in de hoop dat de man eindelijk zijn ongelijk zou inzien.

Uiteindelijk besepte Erik dat zijn weg nog niet zo slecht was geweest. Als hij dan toch een buitenbeentje moest zijn, kon hij maar beter meteen zijn eigen pad volgen. Zodra hij in de grote stad aankwam, kapte hij resoluut met het regime dat hij tot dan had moeten ondergaan. Weg de wekelijkse bezoeken aan de kerk, weg het bidden voor en na de maaltijd, weg de bestraffende woorden van zijn vader als Erik weer eens vloekte om een niemendal. Hij was eindelijk vrij om alleen nog aan zichzelf te denken. Zijn egoïsme was een daad van verzet. Naastenliefde was iets moois tot het gebruikt werd om je onder de knoet te houden, om je een schuldgevoel aan te praten. Erik was een fervent liberaal geworden. Vrijheid, blijheid. Laat de sterkste maar overwinnen en de zwakkere, tja laat die maar zwak zijn.

Toen een docent hem *The Fountainhead* leerde kennen, het iconische werk van Ayn Rand, was hij verkocht. Deze ultraliberale Amerikaanse toonde hoe aan jezelf denken juist erg belangrijk was. Erik vond het geweldig, nooit meer om iemand moeten geven, nooit meer denken aan de anderen, gewoon alles uit de dag halen, uit je leven, maximum rendement. Het werkte bevrijdend om al zijn talenten te kunnen botvieren. Hij sliep nauwelijks, werkte, studeerde, feestte en neukte zes dagen per week. De zevende dag gebruikte hij om te slapen, zoals de Heer het voorschreef.

Vandaag beseftte hij dat hij minstens drie maanden zou moeten rusten in zijn kist van gips. Hij zou de lieve Heer nog gaan smeken om hem wat gezelschap te houden.

6.

De deur ging open, het was Edward, zijn vennoot in het architectenbureau. Edward was de commerciële man, Erik het creatieve brein zonder wiens hersenen er nooit een bureau zou zijn geweest. Maar zonder Edward zou het al lang niet meer bestaan. Hij had Erik behoed voor heel wat domme beslissingen en financiële fiasco's. Edward was ook architect, maar had zich toegelegd op de minder riskante projecten waar het geld mee werd verdiend, hij was niet conceptueel maar opportunistisch. De klant was koning. Bij de klanten van Erik was hij de koning. Ze verwachtten van hem niet minder dan een meesterwerk, een woning waar ze mee konden uitpakken bij hun vrienden. Het betekende vaak dat ze heel wat risico's moesten slikken en de processen over fout gelopen experimenten waren niet meer te tellen.

Toen zijn vennoot binnenstapte, wist hij hoe laat het was. Edward zou niet op bezoek komen uit medeleven. Hun relatie was louter zakelijk en al was Erik halfdood, Edward zou niet de moeite doen. Geef hem eens ongelijk.

'Edward mijn beste, wat brengt jou hier? Je zieke vriend een bezoek brengen, da's uiterst vriendelijk van je.'

'Ach Erik, stop de ironie nu maar even, je weet goed genoeg dat dit geen leuk bezoekje voor me is. Ik zou liever met goed nieuws komen, maar dan zou ik hier ook niet zijn.' Hij stakte even. 'Ik moet bekennen, jou hier zo zien liggen doet zelfs mij geen plezier. Man, ik wens je veel toe, maar dit niet.'

Erik zei niks, voor het eerst voelde hij zich machteloos naast zijn associé.

‘Maar ter zake...’ ging Edward verder. ‘Als je drie maanden out bent, ben je out of business. Het is een eeuwigheid. Jouw klanten gaan niet wachten tot jij terug bent, die willen dat hun huis gebouwd wordt. Ik kan ze niet verder helpen. Dus ik adviseer om de eer aan jezelf te houden en die mensen voor te stellen om hun heil ergens anders te zoeken. Dan kun jij rustig focussen op je herstel.’ Erik wist wat het betekende, schadeclaims en stapels andere rekeningen die hij nooit kon betalen. Als hij hier buiten kwam, was hij failliet. Ach, het kon er ook nog wel bij. ‘Edward, ik neem het je niet kwalijk dat je geboren bent zonder ruggraat. Je hebt genoten van het bureau dat ik voor je uit de grond heb gestampt, nu is het tijd voor je om op je eigen beentjes te staan. Het ga je goed.’ Edward schuifelde ongemakkelijk op zijn stoel, stond toen recht en wist zich duidelijk geen raad met deze wending. Hij dacht hier naar buiten te gaan als de sterke van hun twee, maar Erik had hem net heel goed duidelijk gemaakt wie altijd de morele leider was geweest. ‘Erik toch... ik heb met je te doen.’ Stilletjes verliet hij de kamer.

De deur was nog niet dicht of Erik barstte in snikken uit. Hij was kampioen in het cynisch neersabelen van zijn tegenstanders, maar wat bleef er nog over aan medestanders? Niks. Hij zou moeten ondergaan hoe ze één voor één kwamen afrekenen. De kroniek van een aangekondigde ondergang. Hij bleef in stilte liggen tot de verpleegster kwam met het avondeten, een fijn gemalen prak die hij via een buisje naar binnen zoog, hij dacht iets van bloemkool te herkennen. De verpleegster veegde zijn mond schoon, Erik onderging het.

7.

Er gingen weken voorbij waarin Erik nauwelijks iemand zag. Hij leek vergeten door de wereld. Van de arrogante betweter die altijd een antwoord klaar had, bleef weinig over. De mensen waren blij om van hem af te zijn. In stilte staaarde hij naar het plafond, wat er in hem omging, was moeilijk te zeggen. De leegte. Het leek alsof hij enkel aandacht had voor zijn botten, die weer aan elkaar groeiden. Als een plant die luistert hoe zijn bladeren groeien. Een *bottanist*. Toen hij eindelijk klaar was voor de revalidatie en zijn bed uit moest, vloeiden weer de tranen. Het leven tussen de lakens was een veilige cocon geworden. Zijn eerste stappen, als je dat woord kon gebruiken, waren een marteling. Hij was als een baby die alles opnieuw moest leren. Elk botje in zijn lijf krijste om aandacht, zijn gewrichten waren stijver dan stalen kabels. Het lichaam, waar hij ooit zo fier op was, kreunde en steunde en dwong hem tot nog meer nederigheid. Als hij 's avonds in zijn bed lag, wenste hij dat hij er nooit meer uit hoefde.

Na drie weken zelfpijniging voelde hij voor het eerst een miniem tekentje van vooruitgang. Terwijl hij zich aan de leggers van het gymtoestel vooruitsleepte, ervoer hij hoe héél voorzichtig zijn voeten iets van weerstand begonnen te bieden, hoe ze de grond onder zich héél lichtjes wegduwden. Het was voor het oog nauwelijks zichtbaar maar in het hoofd van Erik was dit een reuzenstap. Die avond voelde hij voor het eerst de euforie die vroeger zijn dagelijkse drijfkracht was geweest. Er zat nog leven in zijn lijf. Het was een openbaring, een intens gevoel van geluk stroomde tot in de kleinste uiteinden van zijn getraumatiseerde lichaam. Hij had opnieuw een project: deze gehavende machine weer aan de praat krijgen. Vanaf toen ging het elke dag beter, de

verzorgers zagen hem vooruitgaan. In stilte. 'Goedemorgen Erik, het wordt een geweldige dag om een wandeling te maken, daar zal je wel naar uitkijken.' Het enthousiasme van zijn verzorger deed hem zelfs deugd, vooral omdat er geen greintje cynisme te bespeuren was. Hij was zijn verpleger dankbaar, al merkte die daar niks van. Erik sprak bijna nooit, hij was gefocust op zijn lichaam en kon geen kracht missen door te kletsen. Hij had zijn baard laten staan en niks herinnerde nog aan de gladde strever die hier weken geleden was binnengebracht. Erik werd een ander mens en zijn vader zou zowaar trots zijn op de gelijkenissen die hij begon te vertonen met zijn idool Jezus Christus, al was die verafgoding ten strengste verboden.

'Erik... Erik!' Hij hoorde in de verte zijn naam fluisteren. Toen hij een oog opendeed, keek hij recht in het gezicht van Frederik, de mental coach.

'Ik moet je toch altijd weer bij de les roepen...' zei die wat ongemakkelijk glimlachend. 'Ik hoorde van het tragische ongeval en besloot je meteen een bezoek te brengen. Al was het maar om je eraan te herinneren dat je nog een rekening hebt openstaan,' grapte hij voorzichtig.

Erik keek hem aan en zei niks, hij kon zich maar nauwelijks herinneren wie deze man was.

'Erik, ik bewonder je doorzettingsvermogen enorm. Wat je tijdens mijn lessen niet voor elkaar kreeg, lijkt je de afgelopen weken wel te lukken. Ze moesten je blijkbaar volledig inpakken om de rust te vinden waar je al zo lang naar op zoek was. Je bent op weg naar Kathmandu.' Het klonk als een kort telefoongesprek, was Frederik wel hier in de kamer of droomde Erik het maar? Hij zei niks, hij zei al zolang niks en kon zich met moeite zijn stemgeluid herinneren. De stilte maakte zijn altijd ontspannen mental coach ongemakkelijk. Op bezoek komen bij een

cliënt die zich bijna dood reed na een sessie, is sowieso niet vanzelfsprekend.

'Goed, ik heb gezegd wat ik te zeggen had, dus ik stap maar weer eens op, Erik.' Hij stond recht en maakte aanstalten om weg te gaan... 'En als je die openstaande rekening nog zou kunnen regelen, dan ben je helemaal klaar met mij.' Hij glimlachte zuinig en verliet de kamer.

Kathmandu, het beeld van de ideale stad sloop zijn gedachten weer binnen. Erik vroeg zich af of zijn coach er ooit was geweest. Of gebruikte hij het meer als een metafoor voor het evenwichtige leven waar Erik alleen maar van kon dromen met zijn haantjesgedrag? Hanen zouden er ook wel niet zijn in Kathmandu, veel te lawaaiër. Erik lachte luidop, hij schrok van het volume van zijn eigen gekraai, voor het eerst in al die weken had hij gelachen en gehoord hoe hij nog steeds geluid kon maken. Hij was werkelijk goed bezig. Als hij nu nog wat stappen kon zetten in zijn revalidatie, zou het lichtpuntje aan het eind van deze veel te lange tunnel misschien ook wat groter worden. Kathmandu, *here we come!*

Toen hij weer aan de leggers hing, zich moeizaam voortslepend, was de stad nergens meer te bekennen.